

Είμαι ο π. Γεώργιος απ' τη Μονή Γρηγορίου

/ [Γνώμες](#)

Γράφει ο π. Ανδρέας Κονάνος

Δεν ήξερα τον μακαριστό π. Γεώργιο Καψάνη προσωπικά, ούτε ήμουν στην ομάδα των πνευματικών παιδιών του. Διάβασα όμως κατά καιρούς βιβλία του, κι επισκέφτηκα μερικές φορές την όμορφη μονή του οσίου Γρηγορίου, την «παιδική χαρά» του αγίου Όρους, όπως την έλεγε ο π. Παΐσιος, λόγω της ιδιαίτερης απλότητας των πατέρων.

(Παρένθεση: όταν το 1990 είδα μαζί με 2 φίλους μου, για μιάμιση ώρα, τον μακαριστό π. Παΐσιο στο κελλί του στην Παναγούδα, τον επισκέφτηκε κάποιος καθολικός χριστιανός που ήθελε να βαφτιστεί ορθόδοξος. Και, θυμάμαι, ότι ο π. Παΐσιος του είπε: Κοίτα, ρε παιδί, για το θέμα σου να πας στον πάτερ Γεώργιο, είναι ο Γέροντας στη μονή Γρηγορίου. Κοίτα, πάνε εκεί, και θα σε βοηθήσει αυτός. Να κάνεις ό, τι σου πει ο π. Γεώργιος. Αυτός ξέρει από αυτά.)

Δεν θα ξεχάσω όμως το προσωπικό δώρο του μακαριστού π. Γεωργίου σε μένα.

Έναν Νοέμβριο, πριν λίγα χρόνια, αμέσως μόλις είχε τελειώσει μια ακόμα εκπομπή μου στο ραδιόφωνο, κι άκουσα τη φωνή του στον τηλεφωνητή του σπιτιού μου,

«Χαίρετε. Είμαι ο π. Γεώργιος Καψάνης, από τη μονή Γρηγορίου στο άγιο Όρος, και ψάχνω τον π. Ανδρέα».

Μόλις άκουσα ότι είναι ο ηγούμενος μιας αγιορείτικης μονής, το σήκωσα αμέσως.

Και μου είπε: «Ήθελα να δω ποιος είναι αυτός ο ιερέας, που μίλησε σήμερα για την Παναγία μ' αυτό τον τρόπο», μου είπε.

«Μα Εσείς, Γέροντα, είστε τόσο κοντά Της, στο περιβόλι Της, και πήρατε εμένα να με τονώσετε με την αγάπη σας;»

Και μετά μου μίλησε για λίγα λεπτά, με πολύ αγάπη και τιμή προς το πρόσωπό μου, λέγοντάς μου ότι συνήθιζε να ακούει την εκπομπή, όταν ήταν εύκαιρος στο κελί του, κι ότι αναπαυόταν κι ένιωθε καλά μ' αυτά που έλεγα. Εν τέλει, με κάλεσε να επισκεφτώ το μοναστήρι τους και να μιλήσουμε κι από κοντά με την πρώτη ευκαιρία.

Τελικά, οι άνθρωποι έχουν αξία, ανάλογα με τη σφραγίδα που κατάφεραν να αφήσουν στην ψυχή μας, με το πώς μας άγγιξε προσωπικά το είναι τους, το ήθος τους, η αρχοντιά και λεπτότητα της ψυχής τους. Με κάτι πράγματα τόσο μικρά, ασήμαντα φαινομενικά, μα δηλωτικά του δικού τους πλούτου.

Εμένα, μου άφησε αυτή τη σφραγίδα κι ανάμνηση: ένας άνθρωπος που ήξερε να τιμά, να σέβεται και να αγαπά τον μικρότερό του, τον ασήμαντο και φτωχό, και να τον κάνει να νιώθει πως είναι κάτι.

Έμαθα ότι στην κηδεία του πήγαν πολλοί μοναχοί ερημίτες από καλύβες και σκήτες.

Διότι ο π. Γεώργιος, συνήθιζε να τους στέλνει ευλογίες, δώρα, αγαθά και τροφές, αλλά και ψάλτες για τις πανηγύρεις τους, ενισχύοντας έτσι τον αγώνα τους, τιμώντας το πρόσωπό τους.

Βρήκε το μυστικό: Την αγάπη του Θεού, και των ανθρώπων.

Ευχήσου, φίλε μου, έστω για ένα λεπτό για την ανάπαυση της ψυχής του.

Και ζήτα Του, να σου κάνει κι εσένα ένα δώρο αγάπης, από εκεί που βρίσκεται

τώρα.

(Εννοείται ότι ο μακαριστός Γέροντας ήταν χίλια ακόμα πράγματα: άγιος λειτουργός, σπουδαίος ομιλητής, ακραιφνής ορθόδοξος θεολόγος, φίλος πολυτέκνων, στήριγμα φοιτητών, ελεήμων, παρηγορητής φτωχών, φιλόανθρωπος εξομολόγος κλπ.

Μα ο καθένας θυμάται αυτό που τον άγγιξε προσωπικά.

Όπως συμβαίνει και με τον Χριστό, άλλωστε: σίγουρα η Παναγία θυμάται ιδιαιτέρως τη Σταύρωση του Χριστού, ο Πέτρος θυμάται ιδιαιτέρως το βλέμμα Του, ο Ιούδας ότι τον έβαλε να βαστάει το ταμείο των μαθητών, η αμαρτωλή γυναίκα ότι Του άλειψε τα πόδια, ο τυφλός ότι του χάρισε το φως.

Καταλαβαίνεις τι εννοώ. Ο καθείς ερμηνεύει τον άλλο, βάσει του εαυτού του.

Δεν μπορούμε να αφήσουμε τον εαυτό μας απέξω.

Ο «άλλος» δεν είναι απλώς αυτός που είναι καθεαυτόν, μα περνά πάντα μέσα απ' τα δικά μας μάτια – φίλτρο.

Αυτό το «φιλτράρισμα» είναι απόλυτο. Και καθόλου κακό, νομίζω.

Διότι δεν γίνεται κι αλλιώς!..)

